

ПОЗАКЛАСНА РОБОТА

Лариса Мізікіна, Валентина Леута,

вчителі української мови і літератури

Наталія Плаван,

вчитель зарубіжної літератури

Артем Бондаренко,

вчитель інформатики Прилуцької гімназії №2 Чернігівської області

ГОДИНА МУЖНОСТІ ТА ЗВИТЯГИ «АНГЕЛИ, НАРОДЖЕНІ СЕРЕД ЛЮДЕЙ», ПРИСВЯЧЕНА ВШАНУВАННЮ ПАМ'ЯТІ ЗАГИБЛИХ ГЕРОЇВ-ВИПУСКНИКІВ ПРИЛУЦЬКОЇ ГІМНАЗІЇ №2, УЧАСНИКІВ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Мета:

- ✓ вшанувати пам'ять загиблих героїв-випускників, учасників російсько-української війни;
- ✓ формувати в здобувачів освіти ціннісне ставлення до Батьківщини; прав та свобод людини, європейського вибору українців;
- ✓ розвивати в учнів почуття національної самосвідомості та громадянської активності; почуття гордості за загиблих випускників нашого закладу;
- ✓ усвідомлювати цінності людського життя та тих складових, які роблять його багатогранним, плідним та корисним; усвідомити духовну єдність населення всіх регіонів України;
- ✓ виховувати патріотів, громадян, готових захищати свою Батьківщину.

Ключові компетентності:

- ✓ спілкування державною мовою;
- ✓ уміння вчитися впродовж життя; користуватися різними джерелами інформації;
- ✓ готовність удосконалювати знання мови, власне мовлення, розвивати мовне чуття;
- ✓ уміння та навички збирати потрібну інформацію та працювати в групах.

Оформлення: національна символіка, квіти, портрети загиблих воїнів-випускників; мультимедійна презентація, музичне оформлення, виставка дитячих малюнків.

Перебіг заходу

Немає другого Дніпра і не буде іншої Батьківщини... То є Ваша Батьківщина. То є ваш дім, і він буде таким, яким ви його зробите і зможете захистити в лиху годину.

Євген Сверстюк, український публіцист

Ведуча

Є багато країн на землі –
В них озера, річки і долини.
Є країни великі й малі,
Та найкраща із них – Україна!

Ведучий

Чому ти плачеш, душенько тендітна?
Чому ти, Україно, у сльозах ?
Чом сива стала небо синь блакитна?
Чому від суму не співає птах?

Ведуча

Від горя плачу я, від туги і від болю,
За тих в сльозах, що згинули в боях.
Що матір затулили ви собою,
Долаючи нестерпний біль і страх.
Печаль і сльози розривають груди,
Як гинуть мої доньки і сини.
Якби ви тільки знали, добрі люди,
Як я стомилась від проклятої війни!

Ведучий

Сьогодні на моїй землі іде війна,
Стріляють танки і ревуть гармати.
Сповита горем, в чорному вбранні,
Сльозами вмилає не одна вже мати.
Найкращі з кращих падають від куль,
Грудьми своїми землю прикривають.
Сумним набатом в селах і містах
Звучать слова: «Герої не вмирають!»

Ведуча

Вони живуть навіки у серцях
І в пам'яті народу України.
І не дозволять нашим ворогам
Перетворить Вітчизну на руїни.
Ми вистоїм. Здолаємо катів,
Як маків цвіт, розквітне Україна!
На тих місцях, де йдуть тепер бої,
В земнім поклоні схилиться калина.

Ведучий. Ще зовсім недавно українці жили під мирним небом, радісно зустрічали світанки, рослили дітей і не знали багатьох слів, пов'язаних із війною.

Ведуча. В один день, весняним ранком 2014 року наше життя змінилося. Майже кожна українську родину опалило полум'я воєнних дій, які розпочалися на території нашої держави.

Ведучий. Вісім довгих років на Сході України точилися бойові дії. Тисячі українських воїнів не повернулися додому. Зима 2022 року змінила все ще кардинальніше. Жорстокий безбожний ворог із російської федерації напав на всю територію України й руйнує її досі.

Ведуча. Український народ, як єдине ціле, став на захист своєї землі. Ця війна для нас священна, вона змінила не лише українців, а й увесь світ. Солдати добровольчих загонів та регулярної української армії щоденно віддають життя за кожного з нас.

Ведучий. Трагедія родин загиблих воїнів – це трагедія нашої гімназії, міста, всієї держави. Обездолені жінки, осиротілі діти, в чийх очах вічна скорбота – результат жорстокої війни, яку веде з Україною росія.

Ведуча. Сумно від того, що білими лебедями в небеса відлітають найкращі, цвіт української землі, безстрашні, мужні наші Герої, що віддали своє життя за свободу Батьківщини. Вони заслуговують на те, щоб про них пам'ятали.

Ведучий. Година мужності та звитяги «Ангели, народжені серед людей» оголошена відкритою.

Звучить гімн України.

Ведуча. Усім, хто протягом тисячоліть проніс прапор боротьби за Україну!

Ведучий. Усім, хто не скорився ворогові і не впав духом, роками ніс тяжкий хрест боротьби, не зрадив, вистояв, помер, залишившись безсмертним!

Ведуча. Усім, хто в сьогодні пожертував власним життям та продовжує боротися за право жити вільними у своїй державі, рідній Україні, присвячуємо.

Звучить пісня, виходять пари: *дружина і чоловік, сестра і брат, мати і син. Завмирають у позах.*

Виходять три Долі, тримаючи в руках клубки ниток, намотують їх.

Доля 1. У кожного своя доля.

Доля 2. У кожного свій хрест.

Доля 3. У кожного свій шлях.

Доля 1. Сестри мої, у своїх руках ми тримаємо нитки життя.

Доля 2. У наших руках людські долі.

Доля 3. Тільки Богові й нам відомо, коли обірветься життєва нитка. Ніхто з людей не може змінити своєї долі.

Підходять до пар, стають за спинами

Доля 1. У кожного своя Доля. Цей молодий юнак – надія своєї матері. Він міг би одружитися, збудувати будинок, народити дітей і до старості прожити у своєму селі, доглядаючи неньку. Але в нього інша доля, його доля – Україна.

Доля 2. У кожного свій Хрест. Цей чоловік мав стати батьком. Він міг би тішитися своїм сином, ростити його, виховувати, дочекатися внуків, але обрав собі інший шлях – шлях борця за волю України. І на цьому шляху його доля – нести важкий хрест, бо його хрест – любити Україну.

Доля 3. У кожного свій Шлях. Цей хлопчина – сирота. Він не пам'ятає ні батька, ні матері. Єдина людина, яка йому найдорожча, – його молодша сестра. Хлопець ще не бачив життя, ще не відчув першого кохання й навіть не вирішив, ким він хоче стати, але він твердо вирішив: «Україна – понад усе!» Такий його шлях. Важкий і тернистий. Шлях великого страждання й нерівної боротьби за волю, за свободу, за Україну.

Хлопці промовляють: За волю! За свободу! За Україну!

Виходять Долі

Доля 1. Не плачте, мамо. Ваш син у Бога на небі. Йому вже не болять рани. Прийде, коли Ви спатимете, і розкаже, як любить Вас. Це його доля...

Доля 2. Не плачте, дружини. Дайте поплакати Україні. Уже не тече кров із ран Вашого коханого. Не пече йому в грудях більше. Уже у своїй небесній варті стоїть він праворуч від Бога. А ліворуч – його побратими: Андрійки, Васильки, Іванки, Назари. Це їх хрест.

Доля 3. Вони були звичайними хлопцями, а стали Героями, бо в мить останню віддали нам найдорожче, що мали, – своє життя. За вас віддали, аби ви жили. Долюбили за них, дітей їхніх доколихали, пісень за них доспівали. Не плачте, рідні. Дозвольте поплакати світові. Це їх шлях.

Звучить пісня «Мить» (групи «Океана Ельзи») у виконанні Карпенко Тетяни Миколаївни.

Ведучий. Тиша, цілковита тиша навкруги, навіть повітря застигло, тільки чути, як б'ються в унісон тисячі сердець.

Виходять діти зі свічками (їх 11, стільки, скільки випускників гімназії загинуло).

1. Ввійшла орда, обідрана, голодна,
На землю хліборобів, трударів...
Потомки ви «велікава» народа?!
Ні, – ви нащадки вічних злидарів!
2. Вже 10 років, як іде війна
І гинуть тут герої – прості люди
І з нетерпінням ми чекаємо війни кінця,

- Бо в кожного болить так сильно в грудях.
3. Вже 10 років, як іде війна,
Як боремось за правду, за Україну,
І косить нас безжально та чума,
Що споконвіку знищити так хоче Україну.
 4. Вже 10 років, як іде війна,
Відстоюють майбутнє наші рідні,
Так хочем перемоги і добра,
Щоб посміхались і раділи сонцю діти.
 5. Вже 10 років, як іде війна,
О, Господи! За що нам така плата?
Щодня хоронимо загиблого бійця:
Чийогось сина, тата, брата.
 6. О, Господи! Врятуй Ти наш народ,
Щоб ми не знали ні біди, ні горя.
Щоби спокійно спали, без тривоги —
Від гір Карпат аж до Азова-моря.
 7. Ми молимо Тебе, нас захисти,
Дай жити в спокої і переможнім мирі,
Щоби весь Всесвіт знав: незламні ми.
Героям слава! Слава Україні!

Ведуча. Хай горять свічки, як болючий щем про наших героїв, які навечно стали ангелами...

Ведучий. Найвищою нагородою тих, хто уцілів, – є життя, а для загиблих – пам'ять. Вічна пам'ять Героям нашого часу.

Ми гордимось ними, справжніми героями України. Вічна слава героям, які віддали життя за нас, за наше майбутнє, за те, щоб ми ніколи не бачили жахів війни, щоб був мир на землі! Вічна пам'ять ...

(Імена загиблих героїв ведучі називають по черзі)

Джевазі Сергію,
Морозу Олегу,
Гречаному Богдану,
Руденку Олегу,
Романовському Олексію,
Бачишу Миколі,
Радченку Василю,
Походні Ярославу,
Панченку Дмитру,
Тесленку Володимирі,
Антипенку В'ячеславу.

Оголошуємо хвилину мовчання ... (звучить метроном)

Ведуча. Сьогодні до нас завітали рідні та вчителі наших загиблих Героїв. Вони поділяться своїми спогадами про дорогих їхньому серцю людей.

Ведучий. Колеги пам'ятають Романовського Олексія Олександровича як доброзичливого учителя, а для дітей він був старшим товаришем, якому вони могли довірити свої маленькі таємниці. У 2014 році брав участь в антитерористичній операції на сході нашої країни, а під час повномасштабного вторгнення не зміг бути осторонь і став до лав Збройних Сил України боронити незалежність та територіальну цілісність нашої держави.

Звістка про загибель Олексія прийшла із запізненням, але вона вразила дуже болюче. Олексій Олександрович був тим, хто привертав увагу своєю ширістю і відвертістю. Згадуємо його в колі викладачів гімназії, адже він завжди був готовим до жартів та добрих витівок. Легко ладнав із людьми, умів підтримати серйозну розмову або просто пожартувати, щоб розсмішити друзів, був гарним товаришем.

Він мріяв обов'язково повернутися-таки з війни до рідних. Збирався створити родину, побудувати свій будинок. Зрадлива доля розпорядилася жорстоко й неоправно, обірвавши земний шлях Олексія так рано. Незбагненна рокованість подій! Як же боляче, але вже не бачити йому, як квітуватимуть вишні, наливатимуться яблука навкруги, як виграватиме вітерець у молодому листі тополь і кленів на батьківській землі. Смерть у одну мить поставила свою чорну крапку на житті нашого вчителя фізичного виховання, Романовського Олексія Олександровича.

До слова запрошуємо класного керівника Крилову Тетяну Іванівну

Ведуча. Джевага Сергій Олександрович став першим випускником нашої школи, який віддав життя за незалежність і суверенітет України ще до початку повномасштабного вторгнення. Він був дуже скромним, тихим, товариським, займався спортом. І хоча мав силу, ніколи ні з ким не конфліктував, не встрявав у бійки. Мав неабиякі математичні здібності, брав участь у міських та обласних олімпіадах із математики, неодноразово ставав їх переможцем. Був гордістю школи, математичним генієм. Сергій загинув 2014 року під час виходу з «Іловайського котла» Донецької області. За особисту мужність і героїзм, виявлені в захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни нагороджений орденом «За мужність» II ступеня (25.03.2015) та «Іловайським хрестом» (посмертно).

Надаємо слово вчителю Сергію Олександровича, заступникові директора з навчально-виховної роботи Мальованій Ользі Іванівні.

Ведучий. Серед загиблих ще один наш випускник – Руденко Олег Миколайович. Удова згадує, що він був люблячим чоловіком, прекрасним батьком та уважним сином, а для решти – справжнім другом. З Олегом було легко. Він був надійним, доброзичливим, щирим, життєрадісним, знаходив вихід із будь-яких ситуацій. Про таких кажуть: «Із ним я б пішов у розвідку». У лютому 2022 року Руденко Олег Миколайович вступив до лав Прилуцької територіальної оборони. Через місяць, 22 березня, під час виконання бойового завдання – мінування мосту через протоку річки Смош у селі Зоцівка Прилуцького району – він загинув. Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня посмертно (12.08.2022 р.)

Надаємо слово вдові Руденко Інні Сергіївні.

Ведуча. Миколу Віталійовича Бачиша пам'ятають дуже доброю, комунікабельною, чесною та справедливою людиною. Ставав на захист Батьківщини 2014 та навесні 2022 року. Микола був веселої вдачі, завжди міг підтримати, допомогти чи просто вислухати. Він заряджав енергією і позитивом своїх побратимів, а рідних завжди заспокоював і говорив, що все буде добре.

Микола мав позивний «Джокер», був відважним та сміливим у бою. 06 листопада 2022 року наказом Головнокомандувача Збройних сил України був відзначений почесним нагрудним знаком «Сталевий хрест». Урятував життя багатьох побратимів, винісши їх із поля бою, проте сам загинув 30 червня 2023 року під час виконання бойового завдання на Донеччині. Відзначений орденом за мужність III ступеня (24.10.2023 р.) посмертно. У Миколи залишилися дружина, маленька донечка. Вість про його смерть була тяжкою. Микола Бачиш залишився в наших серцях, нагадуючи всім, що життя дорожче за все і що ми повинні цінувати та пам'ятати тих, хто віддає своє життя за незалежну і вільну Україну.

Слово надаємо класному керівникові Плаван Наталії Михайлівні.

Ведучий. Походня Ярослав Романович, лейтенант Збройних Сил України, закінчив Одеську військову академію та обіймав посаду командира взводу. Він був не просто

колишнім учнем, він мав людські якості, які робили його особливим. Ярослав був тим, хто не просто говорив про позитивні зміни, але й особисто сприяв їх реалізації, завжди був готовий взяти на себе будь-яке завдання чи обов'язок, виконуючи їх з великим ентузіазмом та відданістю. Молодий офіцер загинув на Донеччині 20 травня 2022 року під час виконання бойового завдання. Ярослав Романович так і не встиг побачити свого місячного первісточка Артемчика. Відзначений почесним нагрудним знаком «За досягнення у військовій службі» II ступеня (31.03.2022) та орденом «За мужність» III ступеня (05.04.2022). Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (по смертно).

До слова запрошуємо класного керівника Ярослава Бондаренка Артема Олександровича.

Ведуча. Слово надаємо однокласниці Ярослава та подрузі дитинства Коваленко Олександрі.

Ведучий. Війна і смерть невблаганні. На жаль, у найважчі роки боротьби вона забирає найкращих. Не питає, хто ти, чи є в тебе сім'я. Може, тебе чекає молода гарна дружина, може, твоя мати мріє про онуків, може, ти ще не здійснив своїх мрій, не все зробив, ще хочеш жити. Ні, не питає. Війна і смерть – безжальні. Горе прийшло і в родини Гречаного Богдана, Радченка Василя, Панченка Дмитра та Тесленка Володимира.

Спогадами про них поділіться класний керівник Ворона Катерина Микитівна. Спогади про Богдана Гречаного дуже світлі. Він був веселою людиною, на обличчі завжди сяяла посмішка. Немає жодної світлини, на якій він був би серйозним. На жаль, Богдан рано втратив маму, а вітчим одружився вдруге. Був дуже важкий період у його шкільному житті. Незважаючи на це, хлопець залишався душею компанії, ніколи не відмовляв у жодному проханні допомогти, навіть тоді, коли був зайнятий. Дуже любив бабусю, поважав друзів. Під час виконання бойового завдання з виявлення і знищення сил противника на Харківщині 09 жовтня 2023 року Богдан Гречаний загинув.

Тесленко Володимир був тим, хто привертав увагу своєю щирістю і відвертістю. Таким його згадують в колі однокласників. Володимир – єдиний син у родині, єдина надія та опора. Він завжди був готовим до жартів та добрих витівок. Легко ладнав із людьми, умів підтримати серйозну розмову або просто пожартувати, щоб розсмішити друзів, був гарним товаришем.

Дуже спокійної вдачі був Радченко Василь. Він зростав у набожній родині. Ріс порядним, чемним хлопцем. Ніколи ніхто не чув нарікань на нього. Василь був мовчазним і привітним одночасно. На його обличчі завжди була посмішка. Під час повномасштабного вторгнення, не вагаючись, став на захист Батьківщини. Був умілим, сміливим, умотивованим бійцем. Василь Володимирович загинув 26 червня 2024 року під час штурмових дій противника на Донеччині. Без батька залишився маленький синок.

Панченко Дмитро був тим, хто привертав увагу своєю щирістю і відвертістю. Цей красень ладен був «розбити серця» багатьом однокласницям. Його врода вражала. Дмитро був веселої вдачі, майстром на різні витівки, любив жартувати. Пройшовши строкову службу, працював на різних підприємствах міста. Коли розпочалася повномасштабна війна, долучився до лав добровольців. Дмитро мав позивний «Панч». 24 червня 2024 року під час виконання бойового завдання із захисту територіальної цілісності Батьківщини в районі ведення бойових дій у Харківській області загинув. Удома татка так і не дочекався маленький синочок.

Ведуча. Мороз Олег Володимирович боронив Україну на сході з 2014 року. Після 24 лютого добровільно вступив до лав Збройних Сил України, воював у гарячих точках: Волновасі, Новогригорівці, Слов'янську. Олег Володимирович мав величезний авторитет і користувався повагою серед командування та побратимів, особливо серед молодих новоприбулих воїнів. Навчав їх. За знання, мудрість і бойовий досвід прозвали його дідом.

За станом здоров'я був переведений у Ромни. 11 червня 2023 року через тяжку хворобу відійшов у вічність.

Ведучий. Доля наших захисників – іти вперед зі зброєю в руках, звільняти кожен клаптик рідної землі, ухилятися від пострілів та вибухів, підстраховувати побратимів, а в години тиші й відпочинку заспокоювати рідних та близьких, переконувати їх, що все добре і всі обов'язково повернуться додому.

В'ячеслав Антипенко був сповнений і рішучості, і мужності. Він брав участь в антитерористичній операції. А потім, за покликом серця, із перших днів повномасштабної війни став на захист нашої держави. Проходив службу на посаді техника енерго-механічного відділу військової частини А 4245.

Ведуча. 7 березня 2024 року доєднався до зведеної стрілецької бригади Повітряних Сил України, щоб зі зброєю в руках захищати країну від російського агресора. За час проходження військової служби з позивним «Антип» зарекомендував себе як грамотний, дисциплінований, вимогливий, військовослужбовець та як людина, яка дотримується свого слова. Службові обов'язки В'ячеслав Григорович завжди виконував на професійному рівні, користувався заслуженим авторитетом серед підлеглого та керівного особового складу. Відданий військовій присязі на вірність українському народові, під час ведення бойових дій на харківському напрямку отримав вибухове поранення та помер 07 червня 2024 року в обласній лікарні міста Харкова від отриманих травм. Єдину дитину втратили батьки.

Звучить вірш Соломії Українець «Україна нескорена»

Мечем рубана
та непокорена,
Я не бідна є – пограбована,
Калиноюю, солов'їною,
Богом названа УКРАЇНОЮ!
Була панною, йшла лайкою,
Душу гріла я вишиванкою,
І молилася не чужинською,
українською, материнською.
У небо шляхом я піднімалася,
Боронилася, не здавалася,
Стану гордо я над руїною,
Богом названа УКРАЇНОЮ!

Звучить пісня «Боже, Україну збережи» у виконанні Тетяни Миколаївни Карпенко.

Ведучий. За те, що живемо в затишних оселях, маємо змогу навчатися та працювати, дякуємо нашим титанам. Вони твердо тримають позиції та постійно відбивають напади ворогів.

Ведуча. На світі чимало різних професій, і всі вони є важливими для суспільства. Одні здобувають у коледжах чи вишах. А є професії, які, окрім знань, вимагають терпіння, виваженості, мужності, стійкості та навіть героїзму.

Ведучий. Цього не навчитись у жодному закладі, бо формують їх оточення, суспільні обставини. Ідеться про героїв. І ми горді тим, що маємо стільки патріотів із хоробрими серцями, які рятують Україну. І саме одному з них присвячуємо наступну сторінку. Це Дмитро Мамич. Він закінчив престижний виш, працював в Україні, а згодом – у Польщі. За кілька днів після повномасштабного вторгнення повернувся додому. По-справжньому любить свій край, країну, оскільки без вагання зразу став добровольцем. І зараз Дмитро мужньо захищає кордони нашої Батьківщини. **Запрошуємо Вас до виступу.**

1. Як саме Ви потрапили на фронт і що надихнуло взяти до рук зброю? Де служили?

2. Що Вам найбільше запам'яталося? Який спогад про війну є найсильнішим?
3. Як Ви схарактеризували б побут і матеріальне забезпечення армії (одяг, продукти харчування)?
4. Що можете сказати про озброєння української армії?
5. Наразі популярним став пес Патрон. Чи маєте Ви якихось тварин у загоні?
6. Як місцеве населення в зоні бойових дій ставиться до української армії? Кого воно підтримує?
7. Що (або хто) Вас найбільше підтримує на війні?
8. У Вас є бойові нагороди? Які це нагороди і за що ви їх отримали?
9. Що можете побажати нашим здобувачам освіти?

Ведуча. Дякуємо Вам, Дмитре, за мирне небо над домівками й бажаємо як найшвидше повернутися додому з перемогою. Зичимо доброго здоров'я, сімейного благополуччя, щастя та дякуємо, що завітали до нас на гостину. (Учні дарують Дмитру квіти, а його побратимам браслети та малюнки).

Пропонуємо вашій увазі поезію, написану Дмитром Мамичем.

Лежу в окопі, дощ, сира земля...
Стріляють танки, «Гради», «Тополя»,
Свист кулі снайпера, ворожі міни...
Перед очима лиш обличчя сина,

Дружини, доньки, батька чи матусі...
За них я з побратимами борюся.
За їх свободу, волю і майбутнє.
Бо кожен з нас, хто зараз тут присутній,

Хто захищає з автомата, з дрона,
На танках, хто тримає оборону,
І у повітрі, на землі, на морі –
Ніхто не хоче жити у неволі.

Боїться кожен з нас, та не за себе:
Один залишив сина, бо так треба.
Другий весілля доньки не побачить,
Але собі ніколи не пробачить,

Якщо пропустить ворога до хати.
Адже удома жінка, батько, мати,
Рідня, котра щодня дзвінка чекає,
Але... чи дочекається – не знає...

Ведучий. Не менш патріотично налаштованою є і дружина Дмитра, Марія. Вона встигає все: і бути люблячою мамою для прекрасних діточок, і працювати, але зараз більше її часу займає волонтерство. Про те, що саме вона робить, коли все встигає, зараз ми й почуємо.

Запрошуємо до слова Мамич Марію.

Ведуча. Сьогодні твориться українська історія, учасниками якої є ми самі. І від кожного з нас залежить доля нашої Батьківщини. Від нас залежить, чи Україна і надалі буде суверенною державою, чи буде під владою росії. Сьогоднішні події в Україні не дають спати кожному свідомому українцю.

Ведучий. Не залишаються осторонь наближення перемоги й учні нашої гімназії. Вони активно долучаються до різноманітних заходів. Разом із учителями розпускали мішковину, плели маскувальні сітки на базі інших професійних закладів. Виготовляли святкові листівки та окопні свічки, збирали кришечки від пластикових пляшок на дрони, приносили бляшанки (для окопних свічок), теплі речі, засоби особистої гігієни, овочі, тканину, старі роутери (для виготовлення дронів), ланцюги від бензопил та велосипедів.

Ведуча. Декілька разів проводили благодійні ярмарки на потреби ЗСУ. Так 1 жовтня, у День захисників та захисниць, за вилучені кошти придбали газові печі та балони, пастки для гризунів, вологі серветки та медикаменти (усе це відправили 4-му прикордонному загону ПШКР).

Звучить пісня «Волонтер» і одночасно демонструються світлини учнів гімназії № 2.

Ведуча. Підтримка ЗСУ – це не просто проєкт. Це наш спосіб продемонструвати вдячність захисникам, які щодня ризикують життям заради нашої спокою. Це наш спосіб показати, що ми єдині, що всі ми українці, що разом ми переможемо!

Звучить вірш Наталії Коноваленко «А миру хочеться усім...»

А миру хочеться усім:
Старим, дорослим і малим...
Щоб всюди тиша, всюди спокій...
І небо мирне, голубе, високе...
Щоб під вікном пташки співали,
Яскраві квіти розквітали
І ночі мирними були...
І щоб сирени не волали,
І щоби дрони не дзижчали,
Щоб діти мирно в ліжках спали...
Щоб згинула страшна війна...
Щоб здобули ми Перемогу...
Щоб наші воїни-сини
Живі вернулись до порогу...
Благаєм, Господи, здійсни
Ці наші мрії і бажання!
Щоб ми проснулись без війни
Одного ранку на світанні...

Пісня «Будь ласка, не вбивайте нас»

Ведучий. Дякуємо всім, хто прийшов до нас, щоб разом згадати наших випускників та віддати честь усім Героям України!

Ведуча. Звучить пісня на слова вчителя інформатики Бондаренка Артема Олександровича «Разом до Перемоги!»

(Вручення квітів родичам загиблих випускників під час виконання пісні)

Ведучий. На цьому наш захід у гімназії оголошено завершеним.

(Звучить гімн)

А тепер запрошуємо всіх охочих пройти на центральну міську площу (Алею Героїв) для покладання квітів до банерів загиблим воїнам, нашим випускникам.